

[Undervisningsministeren.]

kunne vælge 3 lærerstuderende til seminarierådet i stedet for én. Det vil jeg nødig sige ja til på stående fod, men jeg er helt enig i, at det gælder med hensyn til repræsentanter for de lærerstuderende som med hensyn til alle andre repræsentanter for studerende, at der er et spørgsmål om kontinuitet; vi ser det gang på gang, at selv med meget dygtigt arbejde bliver det samme tider på grund af denne manglende kontinuitet svært at få synspunkterne rigtig igennem, og det mener jeg også vi bør se på i udvalget. At de lærerstuderende må blive repræsenteret i studieplansudvalget, som det ærede medlem hr. Dupont var inde på, betragter jeg som en selvfølge.

Det ærede medlem og ikke mindre de ærede medlemmer hr. Poul Hartling og hr. Helveg Petersen var inde på spørgsmålet om samspillet med universiteterne. Jeg mener, det er rigtigt, at vi også skal se en læreruddannelse i det perspektiv, men jeg vil samtidig, når man siger: skal vi give læreruddannelsen universitetsstatus, rebellere en lille smule, for vi skal dog ikke sådan alene bruge universitetet som målestokken, hvorudfra alt andet måles — det ved jeg også godt ikke er det ærede medlem hr. Duponts tankegang, men nu blev udtrykket brugt om universitetsstatus, og der er mange der bruger det, som om vi skal måle ud fra gymnasiet, vi skal måle ud fra universitetet. Jeg mener netop, at hvis vi skal lave en så smidig, en så fleksibel, en så åben uddannelsesstruktur som muligt, skal vi være meget forsigtige med som alt for faste målestokke at bruge begreber, som måske selv — eller rettere sagt som forhåbentlig selv — står foran fornyelse ganske stærkt både i deres rammer og i deres indhold.

Jeg er helt enig i det ønske, som det ærede medlem hr. Dupont udtalte, at udvalget burde have mulighed for at besøge nogle af vore seminarier. Hvis udvalget ønsker det — det kan jeg jo ikke vide om man kan blive enig om — vil jeg meget gerne være med til at formidle det. Der er et enkelt seminarium, vi næsten her på stedet kan få tilsagn om, at vi er velkomne på, men vi skulle også gerne uden for hovedstaden, og jeg synes, det vil være overordentligt både nyttigt og rigtigt, at vi gør det.

Det ærede medlem kom ind på den højere forberedelseseksamen. Det ærede medlem hr. Poul Hartling kom med en eller anden mystisk hentydning, som jeg jo ikke ved hvad dækker over, til, at den kunne kaldes noget andet, men kaldte den jo altså foreløbig HF, og det er jo da et godt navn, og jeg konstaterer, at samtlige ordførere udtrykte tilfredshed med den, hvad jeg kun kan glæde mig overordentligt over. Det gælder dog ikke det ærede medlem hr. Sigsgaard, der her har det ligesom en tyr, når den ser en rød klud. Så snart der er noget nyt i forslaget, de steder, hvor det nye stak frem, blev han så vred. Hvor vi holdt os mere til de banede veje, var det ærede medlem hr. Sigsgaard mere på hjemmebane.

Men altså, ellers udtrykte alle tilfredshed med højere forberedelseseksamen. Men når man så dér igen spørger, og det var flere ordførere inde på: giver den nu adgang til universiteterne, så vil jeg igen sige for det første det formelle — og det vil jeg også sige til det ærede medlem hr. Helveg Petersen, der var inde på det samme: sådan som vi nu har indrettet os — det kan være rigtigt eller forkert — har jeg kun én ting at gøre i første omgang, og det er at sige til planlægningsrådet: sæt nu al den energi ind, sæt al den fart på, I kan, og kom med et oplæg til mig. For før det sker, er min vej spærret dér; det vil alle vide. Hvis jeg mødte op med et forslag her i tinget om et eller andet i forbindelse med universiteterne, så går jeg da ud fra, at de forskellige ordførere ville spørge: hvad siger det planlægningsråd, som vi nu har fået lavet, og som sidder og arbejder med disse ting? Så det er altså det første formelle svar.

Men det andet svar må være, at vi nok skal være en lille smule forsigtige med uden videre at knytte HF til universitetet, sådan som det er i dag. Jeg synes, det gælder her som på så mange andre punkter, at det ikke kan nytte, at vi nu her synes, vi har med noget at gøre, der er bevægelse i, og så ser vi det i forhold til andre undervisningsområder, som vi stort set lader være, som de er.

Jeg mener, det er vældig vigtigt, at vi ikke knytter HF til universitetet, men det kunne vel tænkes, at man sagde: ja men